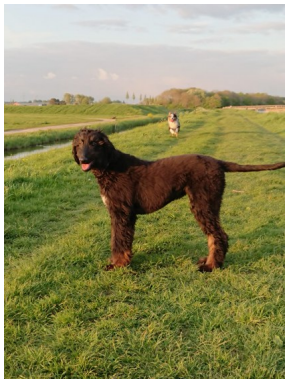
Aqil

Meestal, of eigenlijk altijd, vinden wij dat fokkers vooral zelf moeten zorgen voor kopers voor hun pups. Dat vinden we niet omdat we tegen fokkers zijn, of zo. Dat zou ook heel gek zijn, want hoe zouden we aan die prachtige windhonden komen als er geen fokkers waren?

WaarderingNog niet gewaardeerd
Stel een vraag over dit artikel

Dus, verantwoordelijke fokkers zijn een reden om dankbaar voor te zijn. Waarom zouden we dan toch terughoudend zijn met het plaatsen van pups? Omdat we niet een soort laatste redmiddel voor overgebleven jonge honden willen zijn, waardoor de helaas minder verantwoordelijke fokker met grote voortvarendheid weer een nieuw nest zou kunnen fokken.

Maar een enkel keer gebeurt er bij een gewone, nette fokker toch iets onverwachts. Bijvoorbeeld een ongeplande dekking. En als die dan ook nog op een heel ongelukkig moment komt en de fokker met de handen in het haar zit, dan komen we natuurlijk in actie.

Zo kwamen drie kleine zwarte Afghanenpeutertjes aan het begin van het jaar bij ons. Ze gingen alle drie in opvang. Maar voor Aqil was de opvang maar van heel korte duur. Nieuws reist razend snel en binnen een paar dagen had iemand ons opgebeld die weliswaar geen ervaring met Afghanen had, maar wel met heel veel andere rassen. En, veel belangrijker, ze had zich enorm goed ingelezen en was er eigenlijk van overtuigd dat zij (en haar gezin) prima met een toch licht eigenzinnige Afghaan uit de voeten zou kunnen.

In de loop van het gesprek leek dit ons eigenlijk ook wel en na nauwelijks drie dagen in opvang verhuisde Aqil naar zijn nieuwe mensen. Een van de twee aanwezige honden moest eerst wel even drie keer met zijn ogen knipperen voordat hij begreep dat dat zwarte ding ook een hond was. Gelukkig was de andere hond al direct helemaal weg van het nieuwe beestje en al na zeer korte tijd vormden ze met z’n drieën een hecht team.

Je hebt nog een heel leven voor je, Aqil. Veel geluk!